

Jávorszki András

NEMEZIS

helma
Helma 2023

NEMEZIS

Jávorszki András

Copyright © Jávorszki András 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-143-0

A borító Szopos Katalin munkája

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az
alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

1. Február.....	6
2. Augusztus, hat hónappal korábban.....	14
3. A házigazda.....	34
4. Másnap.....	43
5. Hétféje.....	52
6. A telefon.....	60
7. Az igazság.....	70
8. A sziget titkai.....	83
9. Józan örület.....	96
10. A helikopter.....	103
11. Szökésben.....	112
12. Vademberek.....	125
13. Nemezis.....	139
AJÁNLÓ.....	145
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA.....	145

Megjegyzés: ez a történet teljes egészében kitalált. A Nemezis üstökös nem létezik, és pillanatnyilag egyetlen olyan égitest sincs, ami közvetlen veszélyt jelentene a bolygónkra. Az viszont igaz, hogy számtalan olyan meteor és üstökös ismert, amiknek a keringési pályája időről időre keresztezi a Földét, valamint olyanok is, amik még a világűr sötétjében bujkálnak és felfedezésre várnak. Ilyen sziklák okoztak már tömeges kihalásokat a történelem folyamán, és valamikor a jövőben még fognak is, ám arra gyakorlatilag semmi esély, hogy ez még a mi életünkben bekövetkezik. A tisztelt olvasó aludjon nyugodtan.

A szerző

1. Február

Olivia Lloyd azt tanulta, hogy az élőlények egészen kicsiben kezdték meg a létezésüket. Az apró lényeket a dagadó és apadó hullámmozgások sodorták magukkal kedvük szerint, ezért idővel, hogy ne legyenek kitéve a tenger kénye-kedvének, ki kellett fejleszteniük az aktív úszás képességét. Olivia ebből arra következtetett, hogy az úszás tulajdonképpen már az elő repülés volt egy olyan közegben, ami ugyan sűrűbb, mint a levegő, de a szilárd talajon való közlekedéshez képest mégiscsak repülés.

A hangok csak elvétve hatoltak le annak a sötétségnek a mélyére, amiben most ő lebegett, szakasztott úgy, akár a történelem előtti állatok a tengerben; magatehetetlen módon. Ez kétségtelenül erős visszafejlődésnek számított, de nem valamiféle visszajára fordított evolúció, vagy saját maga volt érte a felelős, hanem egy rajta kívül álló esemény. És Olivia pontosan tudta azt is; nem a hangok veszték el, hanem kishíján ő maga. Számára egyelőre nem létezett más, csupán a parttalan sötétség és az áramlatok, amik pelyvaként sodorták őt magukkal.

Azokban az időszakokban, amikor a hangok teljesen eltűntek, és átadták a helyüket a süket csendnek, úgy érezte, ő is megszűnik létezni. Ilyenkor biztos volt benne, hogy az az ismeretlen erő, ami fogva tartja, idővel elsodorja majd a nemlét felé. Minden erejével igyekezett hát küzdeni ellene, mert attól tartott, az örvény előbb-utóbb olyan mélyre rántja, ahonnan nincs visszatérés.

*

A Brit-szigetek északi régiójának leginkább szembetűnő jellegzetessége, hogy kevés a fa. A magas fűvel benőtt dombok és sziklás hegyormok között csak elvétve találni egy-egy tölgyet, kőrisfát, lucfenyőt vagy kanadai nyárfát, amelyek magányosan, mégis kitartóan dacolnak a tenger irányából bezúduló szelekkel. Ez a terület mindig is szegényes volt faanyagban, és a szigetlakók vad ősei annak a kevésnek a jelentős részét is kiirtották kőből pattintott szerszámaikkal még a neolitikum idején.

A domboldalban álló kétszintes ház mégis fából épült; csupán az alapzata készült a vidék kemény bazaltköveiből, ugyanabból, amiből a házig felkanyargó dűlőutat is leszórták. Az, hogy fából épült, egyértelműen mutatta, hogy a tulajdonosa komoly pénzeket áldozott azért, hogy a lehető legközelebb érezze magát a természethez, és hogy a Brit-szigetek déli részéről elegendő faanyagot szállítsanak ide számára az építkezéshez.

A ház nem volt nagy, de a tulajdonosának minden szükséges kényelmet biztosított. Még akkor sem volt helyszűkében, ha nagy ritkán vendéget fogadott. Ez az esős, szeles februári délután pedig éppen ilyen volt. A nemrég érkezett látogató a két hálószoba egyikében, az alsó szinten tartózkodott. Mivel azonban mély, jobbára álomtalan álom nyomta el a tudatát, és még az idevezető úton sem tért magához, egyelőre fogalma sem volt róla, hogy ennek a háznak a vendége.

*

Minden alkalommal, amikor elrúgta magát a fekete óceán fenekéről, hogy a felszín közelébe sodródjon a gyenge áramlatok hátán, az a láthatatlan, de nagyon is jól érzékelhető örvény újra visszarántotta a mélybe. Egy idő után – bár fogalma sem volt, ez az idő pontosan mennyi? – azonban már tudta, hogy nem fog túl mélyre menni. Annyira semmiképp sem, hogy örökre elveszzen; a mélységnek mindig csak olyan rétegéig jut, ami tele van zagyva, értelmezhetetlen álmokképekkel. Arcokkal, érzésekkel, színekkel és kusza gondolatokkal, csak hogy ezek nem álltak össze semmi értelmezhetővé, bárhogyan is próbált rendszert találni bennük.

Így egy idő után már nem is kereste az értelmüket, csak hagyta, hogy átfussanak rajta, ahogyan a szél teszi a hajfürtök között. Időnként - bár erről nem volt teljesen meggyőződve - mintha fájdalmat is érzett volna. A fejében, a karjában, a bordái között. Nem tudta, ez mennyire valóságos, mert még abban sem volt biztos, van-e egyáltalán teste? Hogy volt valamikor, az biztos, de létezik-e még? Mostanra talán már ő sem egyéb, mint a zavaros álmokképek, vagy az óceán hullámainak egyike.

Később már nem csak illúziók, emlékek is felbukkantak; kétségkívül a sajátjai voltak, nem pedig tünékeny álmokképek. Ebből pedig azt a következtetést vont le, hogy akkor – korábbi kétkedés ide vagy oda – igenis léteznie kell egy testnek, amihez a tudata, még ha jelenleg gyengén is, de hozzátapad. Elvégre a kósza áramlatoknak nincsenek emlékei. De hiába tudta már teljes bizonyossággal, hogy él, még sok idő telt el addig, amíg a lélegzete végre áttörte az ajkait összeragasztó, áporodott nyálréteget, és megkérdezhetette, hol van pontosan?

*

A lebegés érzése leggyakrabban egy tóparti strand elmékéhez vezette őt vissza. Ott himbálódzott a vízben, időben és térben is messze a jelenlegi

óceántól. A hátát melegítette a nap, lábfeje a sikamlós gumimatracról lógott a langymeleg vízbe, ő pedig úgy gondolta, jó volna megmártózni benne.

– Olivia! – hallotta maga mögött a hangot. Az anyját? Vagy a nagyanyját? Alkalmanként mindkettőjükkel kiment a strandra. – Olivia, ne menj túl messzire!

Nem törődött vele. A hátára fordult, az egyik karját a vízbe mártotta, aztán tett egy újabb fordulatot, és alámerült a tó zöldeskék hullámai közé.

A felszín alatt néma csend borult rá. A vízen átszűrődő napfény fátyolos, sárga és zöld sugarakban táncolt körülötte. Tempózott néhányat, aztán a karjait maga mellé szorítva siklott pár métert, akár a mesebeli sellőlányok. Nézte a tó fenekét borító kavicsokat meg az ütemesen ringatózó hínárokat. Újabb néhány karcsapás megtétele után a fenék hirtelen mélyülni kezdett, beleveszett a félhomályba. Lejjebb úszott, látni akarta, mi van a sötétségben túl, és akkor, egy erőteljesebb csapás után megtörtént a baj. Éles fájdalom robbant a bal vádlijában, végighullámozott rajta és görcsbe csomózta a lábszárát.

Megrándult, ösztönösen kiabálni akart, mire a szája azonnal teleszaladt az enyhén bűdös, sűrű vízzel. Megfordult, igyekezett a felszín felé törni, próbált ellenállni a fájdalomnak, ami bilincsként szorult a lábára, miközben átfutott rajta az a rémisztető érzés, hogyha most nem győzi le, soha többé nem látja meg a napfényt.

Meglátta. Öklendezett, amikor a friss levegő végre keresztüláramlott a légcsővén és szűrősen a tüdejébe vágott. Észrevette az alig néhány méterrel odébb sodródó matracot, távolabb pedig, a szemébe csorgó víz miatt homályosan a part fáit. Hallotta a madarak dalát, a fürdőzők örömteli kiáltásait. A görcs még mindig ott zsibongott az izmaiban, de már kezdett enyhülni. Újabb nagy levegőt vett és három hosszú tempóval elérte a matracot. Megkapaszkodott benne, hálásan nyeldekelt tovább a friss levegőt, majd lassú mozdulatokkal kitörölte a vizet szeméből.

Csupán ekkor tudatosult benne, hogy senki nem vette észre, mi történt? Akár meg is fulladhatott volna, néma csendben, észrevétlenül. A strandolók vidáman lubickoltak, az anyja (igen, az anyja volt az, most már látta) önfeledten trécselt valakivel a parti homokra terített fürdőlepedőjén ülve.

Végig feküdt a matracon, hagyta, hogy a fájdalom maradéka is elszálljon a lábából, hevesen rángatózó szíve pedig lenyugodjon végre. Pihent néhány percet, aztán lassú karcsapásokkal a part felé irányította magát. Kiment a vízből, de senkinek nem szólt egy szót sem, még az anyjának sem, csak leült a saját törölközőjére, átkarolta a lábait és bámult maga elé. Negyedórát is

elvolt ebben a mozdulatlan pózban, mielőtt megkérte az anyját, menjenek haza, és mivel az nem értette a dolgot, Olivia rosszullétre hivatkozott.

– Fáj a hasam – mondta.

– Biztos a szénsavas üdítőtől – csóválta a fejét az anyja. – Mondtam már többször, hogy inkább teát igyál.

Akkor még csak tizenkét éves volt, és a történetek után soha nem mert többé a strandra menni, mert félelem maradt benne a nagy, nyílt vizektől. Ha a család mégis odakészült, valami magyarázattal kihúzta magát. Ám most azt tapasztalta, hogy ettől az óceántól, amiben pillanatnyilag lebeg, mégsem fél. Ez valahogy más volt. Igaz, nem is akarta megfojtani, mint a tó vize, bár egyelőre el sem engedte.

Az egyik lebegés alkalmával aztán anélkül, hogy akarta volna (mert egy idő után már nem küzdött az áramlatok ellen, csak hagyta, hogy vigyék amerre akarják) egészen közel került a felszínhez. Egyre erősödő fényt látott, ami áttört a sötétségen. Már érezte a saját teste súlyát.

Végül a felszínre tört, éppen úgy, mint ahogy kibukkant végül a tó hullámai alól is. A sötétség szétfoslott, a sarkokba menekült, és ő ott hevert a születő fényben, ami fájdalmasan tört utat magának a szemein keresztül az agya legmélyéig.

*

Belesajdult a koponyája, ezért lehunyta a szemét, és mikor a fájdalom némiképp enyhült, kinyitotta újra. Még nem látott rendesen, csupán foltokat és alakzatokat észlelt, de egy bizonyos idő eltelte után – mindössze egy-két perc lehetett – a kép lassan kitisztult. Oldalt fordította a fejét.

Takarosan berendezett szobát látott maga körül. Az ágy támlája a feje mögötti falnak támaszkodott, az ágygal szemközt pedig polcos szekrény állt, kis tévével. Közvetlenül mellette a csukott bejárati ajtó. Az ágytól balra állt éjjeliszekrény papírernyős olvasólámpával, szakasztott olyan, mint amilyen a saját otthonában is volt. Azon túl, a falnál régimódi komód. Jobb kézre pedig az ablak, amit kitartóan vert az eső. Minden pontosan a helyén, semmi rendetlenség, semmi nem odaillő holmi, ráadásul semmi személyes tárgy, ami bármit is elárult volna a tulajdonosról. Órát sehol sem látott, így fogalma sem volt arról, mennyi lehet az idő? Az ablakon túlról beszűrődő álmos, szürke fény sem könnyítette meg a dolgát. Éppúgy lehetett reggel kilenc, mint délután három.

Azt mindjárt tudta, hogy nem otthon van. A saját otthona Edinburgh északi felén (vajon milyen messze lehet ide Edinburgh, ötlött fel benne a

kérdés), még csak nem is hasonlított erre a helyre. Az jellegtelen bérlemény volt Pilton városrészben, elég jó helyen ahhoz, hogy közel legyen a kórház, ahol ápolónóként dolgozott, és egy szupermarket, ahol elintézhette a napi bevásárlást, de nem elég jó helyen ahhoz, hogy láthassa a tengert. Ellenben a hajókürtök hangja a nap huszonnégy órájában eljutott hozzá, akárcsak az utcazaj, amit az odaköltözése után hetekbe telt megszokni. Ez a szoba inkább emlékeztette őt egy öregember, vagy idős asszony hálószobájára, mert el sem tudta képzelni, hogy egy fiatal lakószobája ennyire puritán legyen.

Az emlékei között kutatott, próbálta felidézni, látta-e már valaha ezt a szobát? Egy barátnál, egy ismerősnél, egy munkatársánál, akárhol? Nem, biztosan nem. Ez egy idegen otthon és egy idegen ember háza. A felismerés egyelőre nem rémítette meg túlzottan, mivel túlságosan fáradt volt még ahhoz, hogy megijedjen, mégis kezdte kényelmetlenül érezni magát. Az idegen ágynemű frissen nyílt, tavaszi virágok illatát árasztotta magából, mégsem tudott másra gondolni, mint hogy valaki előzőleg feküdt már benne, a bőre pedig most érintkezik annak az embernek az éjjeli kipárolgásával.

Igyekezett inkább másra gondolni. Bár a fejében egy súlyos ólomgolyó gördült el és vissza, akárhányszor megmozdította kissé, az agya már kellőképpen kitisztult ahhoz, hogy újra megérezze a fájdalmat. Az a bal karjára és a felsőtestére koncentrálnak. Jobb kézzel óvatosan lehúzta magáról a takarót a dereka vonaláig, majd kissé megemelte a fejét és végigpillantott magán.

A bal kezét gipsz takarta a csuklójától a könyökhajlatáig. Érezte, hogy az izmok megdagadtak, a bőr nekinyomódott a gipsz belső felének, égett és enyhén viszketett. Közvetlenül a mellei alatt (rajtam van a melltartó, nyugtázta megkönnyebbülve, majd pár pillanat múlva azt, hogy a bugyija is; nem meztelenül és teljesen kiszolgáltatva fekszik hát ebben az idegen ágyban) kötés volt áttekerve a felsőtestén. A kötés alatt minden lélegzetvételnél enyhén sajgott az oldala. Valószínűleg bordáim törtek, gondolta, legalább egy, de lehet, hogy több is. A kezem is súlyosan megsérült. Lehet zúzódás, de ott is inkább törésre tippelnék.

Minél tovább nézte a bekötözött sérüléseit, annál jobban felhorgadt benne a kíváncsiság, ki csinálta mindezt? Szakértő szeme megállapította, hogy ez nem egy amatőr műve. Ha nem is orvos az illető, mindenképpen olyan valaki, aki jól ért az elsősegélynyújtáshoz. A testén lévő széles kötés szoros volt, de nem annyira, hogy akadályozta volna a szabad lélegzésben. A karján a gipsz közvetlenül a könyöke alatt kezdődött, hogy az ízület szabadon mozoghasson, és kevéssel túlnyúlt a csuklóján, a kézfeje hátulsó részéig. Azért, hogy a csukló ne váljon merevvé, de ne is mozdulhasson annyit, hogy

az ínak és az izmok mozgása gátolja az alkarját a gyógyulásban, valamint nem kívánt fájdalmakat okozzon.

– Ki a fene ez? – suttogta száraz torokkal, szinte hangtalanul. Akárki is az illető, valószínű, hogy nincs messze. A szoba nem tűnt elhanyagoltnak, tehát biztosan laknak a házban. Feszülten fülelni kezdett, hátha meghall valamit? Lépéseket, telefoncsörgést, vízcsobogást, a tévé vagy a rádió zaját. Hiszen manapság mindenki a híreket bámulja. Túl nagy a baj ahhoz, hogy az emberek csak úgy figyelmen kívül hagyják a tudósításokat. De hiába hegyezte a fülét, nem hallott mást, csupán az eső kitartó kopogását az ablakon, és az időről időre megélénkülő szelet, ami dühösen zúdult neki az épület falainak.

Nagyot sóhajtott, lehunyta a szemét és igyekezett felidézni magában az elmúlt napokat, hátha az segít áttörni a fejében kavargó szürke ködön. Emlékezett rá, hogy az apjánál járt, fent északon, East Meyben, gyerekkora helyszínén, amit megszokásból mindenki falunak hívott, bár nem volt több, mint egy farmközösség; egy tucat otthon nagyjából egy mérföldes körön belül. Lakóházak és gazdasági épületek, semmi egyéb. Még a legközelebbi vegyesboltig is félórát kellett autózni. Nincs arrafelé más, mint füves legelők, széles hátú, alacsony dombok, meg a tenger, ami kitartóan ostromolja St. Johns Point kemény bazaltszirtjeit. A szél akadálytalanul vágta át a mezők felett, az égbolt szinte egész éven át fakó, és az ember terjeszkedése ellenére a mai napig élnek ott szürke farkasok, meghúzva magukat a földbe vájt odúk, sziklaüregek meg az elvétve található fás, cserjés ligetek között.

Arra világosan emlékezett, hogy két éjszakát töltött az apjánál, mielőtt még elbúcsúzott tőle és visszaindult Edinburghba. A látogatásra használt kocsit Dingwallben bérelte, oda kellett visszavinnie – ez volt a legközelebbi autókölcsönző East Mey felé, ami még működött – onnan pedig vonattal tervezett tovább utazni a skót nagyvárosba. De meddig jutott? Mi történt közben? Az autóbaleset látszott a legvalószínűbbnek, hiszen autóval indult el a farmról, de nem lehet kizárni, hogy útközben valami más történt. Kiszállt valamiért, és akkor elgázolták? Vagy rátámadtak és alaposan helybenhagyták? Akárhogy törte is a fejét, a farmháztól való elindulás emlékét követően mindig a feneketlen óceánhoz jutott, amiben az elmúlt időszakot - órákat, napokat? - töltötte.

Kinyitotta a szemét és megint körülnézett. Aztán megpróbálta ülő helyzetbe tornázni magát, de a rekeszimába hasító fájdalom azonnal jobb belátásra térítette. Szeretett volna kiabálni, szólítani azt a valakit, aki ide hozta és akinek valószínűleg az életét köszönheti („Hé, hé maga, akárki is, hol van?” valami ilyesmit), de mindig, amikor teleszívta a tüdejét a szoba enyhén áporodott levegőjével, és már nyitotta volna a száját, az utolsó pillanatban

mindig a torkán akadt a szó. A házra rátelepedő kriptacsend őt magát is csendre intette. Mindenesetre most, hogy a szobát már feltérképezte a tekintetével, és a saját teste állapotával is többnyire tisztában volt, maradt ideje töprengeni azon, ki lehet az, aki idehozta? Egy nő? Egy férfi? És mit akarhat tőle? Úgy okoskodott, hogy nyilván nem akarja sem kirabolni, sem bántani, mert akkor nem vesződött volna azzal, hogy összefoltozza őt.

Enyhe szédülést érzett. Kimerítette a töprengés, hullámokban tört rá a fáradtság, ami lassan elnehezítette a szemhéjait. Jobb lesz várni, határozta el magát. Bárkiről is van szó, segített nekem. Előbb vagy utóbb visszajön. Csak várnia kell. Aztán megkérdezni tőle, mi ez az egész?

Azt hitte, nem lesz képes elaludni, mégis, öt perccel később már ott járt, ahol a gondolatok képlékennyé válnak és összekeverednek a fantáziaképekkel. Egy perc múlva az örvény pedig már vissza is rántotta a sötét óceánba.

*

Amikor felébredt, odahaza feküdt a régi otthonában, a gyerekkori szobájában. Odakint már régen besötétedett, csend borult a házra. Olivia testén a megkönnyebbülés hullámai futottak át. Hát itthon van, itthon, East Meyben. Semmi idegen szoba, semmi ismeretlen otthon, a teste ép és egészséges. Ő Olivia Lloyd, múlt év májusában töltötte be a huszonhetet, és aki hazalátogatott, ahol egyszerűen rosszat álmodott. Megesik az ilyesmi.

Oldalt fordult, és az éjjeliszekrényen álló mobiljáért nyúlt, megérintette a kijelzőt. Éjjel fél kettő múlt. Mikor is tért nyugovóra? Nem emlékezett rá. Mi volt a vacsora, ami annyira megfeküdte a gyomrát, hogy ilyen nyugtalanító álmot látott? Erre sem emlékezett, de gyanította, hogy az apja a szokásos, gazdagon elkészített vacsoráját tálalt fel, bőségesen felhasználva hozzá tojásból és bárányhúsból. Olivia kolléganői az Edinburghi kórházban, akik állandóan az internetet bújták egészséges receptek után (ha éppen nem a híreket bámulták, ahogy manapság mindenki) valószínűleg keresztet vetettek volna egy ilyen kalóriabomba láttán, de ő szerette.

Melege volt, ezért felkelt, hogy kinyissa az ablakot. Megizzadt a kellemetlen álm hatására, a pólója és rövidnadrágja a hátára meg a combja hátsó részére tapadt. Megragadta az ablak kilincsét és szélesre tárta azt. Odakint esett az eső és fújta a szél, amitől a szoba hőmérséklete pillanatok alatt hűlni kezdett. Talán fél percig állt ott, beszívta a friss levegőt, de amikor a hideg vízpermet az arcába csapott, visszazárta az ablakot. Rátört az erős vizezési inger, ezért megfordult, hogy kimenjen a mosdóba.

A lábai azonban nem engedelmeskedtek. Gyökeret vertek a padlóba, és egy centiméternyit nem mozdultak. Olivia értetlenül pislogott, aztán újra megfeszítette a lábát, hogy egy lépést tegyen előre, akkor pedig egyszerűen hasra vágódott.

Egész testében összerándult, amitől a fájdalom ostorként vágott végig a hasfalán és a bordái között. Felnézett, és a sötétbe borult szoba körvonalait látta maga körül. Azt a szobát, ahol magához tért valamikor a nap folyamán. Hát mégis itt vagyok, gondolta kétségbeesve. Nem otthon. Az előbbi csak egy ostoba álom volt, semmi több.

Még mindig valahol egy idegen ház idegen ágyában fekszik. Keserű gombóc formálódott a torkában, kis hija volt, hogy sírni nem kezdett. A nyugalom, amit korábban érzett, szertefoszlott, a helyét a szorongás és a félelem vette át. Minden biztonnyal órák teltek el a legutóbbi ébredése óta, hiszen közben leszállt az este, de körülötte semmi nem változott. Mintha egy lakatlan kísértetházban lenne, távol minden élőtől. Amíg világos volt, kevésbé érezte magát sebezhetőnek, de a sötétség megsokszorozta a kiszolgáltatottság érzését.

Ahogy a szeme hozzá szokott sötétséghez, úgy oszladozott körülötte a sűrű félhomály. Rájött, hogy csak azért nincs vaksötét, mert odakint, valahol a közelben – talán a bejárati ajtó felett vagy a garázsajtónál, már, ha tartozik garázs a házhoz – egy fehér higanygőz lámpa világított, aminek fénye éppen csak sűrölte a szoba ablakát. Az eső már elállt, de a szél még mindig fűjt. Hallotta az ablak alá szerelt radiátor kotyogását, érezte, ahogy a takarója alatt meggyűlt a meleg.

Lehúzta magáról a takarót és újra megpróbált felülni. A rekeszizmánál ismét érezte a hasogató fájdalmat, de igyekezett kizárni a tudatából. Végül sikerült, de teljesen beleizzadt az erőlködésbe. Mégis, megkönnyebbüléssel vette tudomásul, ahogy végre ott ült az ágyon, kinyújtott lábakkal, hogy a teste, ha nagy erőfeszítések árán is, de engedelmeskedik az akaratának.

És akkor meghallotta a hangot.

A feje felől jött, és ebből azonnal kitalálta, hogy emelete is van a háznak. Két láb határozott dobbanása keltette a zajt. Bárkihez is tartoznak ezek a lábak, az illető valószínűleg az ágyáról szállt le.

Lépések kopogtak odafent a padlón. Egy ajtókilincs csattant, aztán újabb lépések hangja, lefelé egy lépcsőn. Olivia visszafojtott lélegzettel, dobogó szívvel hallgatózott. Az ismeretlen lejött az alsó szintre. Olivia várta, hogy kitáruljon a szobaajtó, de a hangok tulajdonosa elment előtte. Egy perc múlva víz zúgott fel valahonnét a közelből – egyértelműen a vécéöblítő zaja – aztán ismét hallotta a szoba ajtaja felé tartó lépéseket.

Ezúttal azonban az idegen nem ment tovább. Néhány másodpercnyi néma csendet követően a szobaajtó kilincse lassan lenyomódott, és Olivia, miközben a szíve a torkában dobogott, jól látta az előszobából beáramló fényben, ahogy egy magas, széles vállú alak körvonalai tűnnek fel az ajtóban.

2. Augusztus, hat hónappal korábban

Olivia Lloyd északi irányba hajtott a Crewe Road jóformán üres, négysávos betonszalagján az ezüstszürke Saabjával. Útközben leengedte az ablakot és élvezte a friss, reggeli levegőt, amibe a frissen nyírt fű illatát sodorta magával. Elhajtott az Iceland Plus szupermarket kékre és fehérre festett épülete előtt, ahol hosszú sor várakozott arra, hogy bejuthasson az üzletbe. Magas, túskehajú biztonsági ember ügyelt arra, hogy ne legyen rendbontás a vásárlók között. Az üzlet előtt reklámtáblák sokasági állt, az éppen aktuális tarifákat hirdetve, amik már régen nem követték az üzletlanc honlapján vagy a szórólapokban található árakat. Az egyik tábla előtt baseball-sapkás suhanc guggolt. Egy vastag alkoholos filccel éppen néhány termék árát húzta át, majd írta feléjük az új, a korábbinál természetesen magasabb összegeket.

Már két hónapja volt annak, hogy az üzletlanc lehúzta a rolót. A gyorsan növekvő piaci pánik elég volt ahhoz, hogy a cég értékének nyolcvankilenc százaléka elpárologjon a tőzsdén, így aztán a legtöbb boltjuk bezárt. Ami mégsem, abból magánvállalkozás lett, mint ebből is itt. Pár helyi fickó vette át a fennmaradt készleteket, majd kötött szerződést a beszállítókkal, azután pedig úgy szabták meg az árakat, ahogy nekik tetszett. Nem az Iceland Plus volt az egyetlen, ami így járt, világszerte hasonló volt a helyzet; de mert ebből az üzletből volt ezen a környéken a legtöbb, az itt lakóknak ez számított a leglátványosabb változásnak.

Olivia be akarta kapcsolni a rádiót, az ujjá már ott lebegett a gomb felett, végül mégis letett róla. Ezen a reggelen semmi kedvet nem érzett a hírek meghallgatásához. Az előző napokban már bőven elég volt belőle. Rövid töprengés után inkább a CD-játszót kapcsolta be. Közben megállt a Crewe és a Granton sarkán tilosat mutató közlekedési lámpánál, és bár rajta kívül csupán egyetlen autó várakozott a kereszteződés túloldalán, mégsem szabálytalankodott. Türelmesen megvárta a zöld jelzést, közben az ujjai hegyével a zene ütemére dobolt a kormányon, és észre sem vette, hogy dúdol.

– Egy újabb nap a paradicsomban – motyogta maga elé, miközben gázt adott, és a tekintete önkéntelenül a kéklő égboltra tévedt, ahogy az mostanában sok más emberrel is rendre előfordult.

Elhajtott egy buszmegálló előtt, ahol jókora tömeg verődött össze, láthatóan jóval több annál, mint ahány ember a következő járatra felfért volna. Néhány kíváncsi, és pár mogorva tekintet fordult az autója után. A reggeli csúcsforgalom közepén jártak, minden tömegközlekedési eszköz csordultig volt, mivel autók csak elvétele közlekedtek a városban. Ő maga csak azért volt kivételezett helyzetben, mert az egészségügyben dolgozott. Azt azonban nem lehetett tudni, meddig tesznek kivételt a betegápolókkal? Könnyen lehet, hogy előbb-utóbb csak az orvosokat illeti majd meg ez a kiváltság a kórházak alkalmazottjai közül. Az üzemanyagkészletek jó részét ugyanis már hetekkel korábban zárolták a mentők, a rendőrség és a tűzoltóság, na meg a hadsereg és a kormányiszervek részére. Még az autóbuszokat üzemeltető társaságok sem kaptak belőle annyit, amennyit igényeltek, rendszeressé váltak hát a járatkimaradások.

A következő saroknál balra fordult és elhaladt a kerület egyetlen katolikus temploma előtt, ahol néhány önkéntes éppen a kétszárnyas kaput mosta. A bejáratot valamikor az előző éjszaka azzal csúfították el azzal, hogy vörös festékszóróval a „HAZUGSÁG!” szót fújták rá. Nem ez volt az első eset. A nagyváros templomai az utóbbi hetekben többször elszenvedtek már hasonló rongálást. A legkirívóbb eset néhány napja történt, amikor ismeretlenek felgyújtottak egy kápolnát a város déli felén.

Három perccel később megérkezett a munkahelyére. A kórház parkolója háromnegyed részig üresen állt, így nem okozott gondot, hogy parkolóhelyet találjon magának. Kiszállt, lezárta a kocsit és a táskájával a kezében elindult a főbejárat felé. Csak, amikor a fotocellás ajtó félresiklott előtte, jutott eszébe, hogy elfelejtett tankolni. Akkor majd hazafelé, határozta el magát, miközben átvágott az előtéren a lifthez. Amíg a felvonóra várt, széthúzta a táskáját és gyorsan ellenőrizte, mennyi üzemanyagjegy lapul benne? Kevesebbet talált, mint amire számított, pedig ebből a hónapból még két teljes hét volt hátra.

Tíz perccel később már az ápolók halványzöld köpenyébe öltözve lépett be a negyedik emeleti ügyeletesszobába, ahol a kolléganőivel együtt várta az osztályos főnővér eligazítását; erre minden hétköznapi pontosan fél nyolckor került sor. Amíg az asszony nem érkezett meg, az ápolónők rendszerint kávézással és üres fecsegéssel ütötték el az időt.

– Hé, csajok! – Sylvia Scott, az egyik ápolónő, aki még a huszonhét éves Olivia Lloydnál is fiatalabb volt, úgy robbant be a szobába, akár egy meteor.

A telefonját szorongatta a kezében. – Hé csajok, ti olvastátok már? Megvan az időpont. Mármint a pontos idő. Most már tudják.

A beszélgetés elhalkult, minden tekintet az érkezőre szegeződött. Néhány közönyös, és jó pár vádló pillantás, amiért a bejelentés megszakította azt a fajta, néhány perces reggeli nyugalmat, amit a dolgozni készülők rendszerint féltékenyen óvtak, mielőtt belevetik magukat a napi mókuserékbe.

– Eddig is tudtuk – mondta Olivia. – Jövő év április kilencedike. Hetek óta tudjuk. – nem tetszett neki, hogy manapság minden beszélgetés a Nemezisről vagy a közelgő becsapódásról szólt. Vagy azzal indult, vagy előbb-utóbb kérérlhetetlenül oda lyukadt ki. Mint a halálos betegek, akik bármibe fognak is, előbb-utóbb szembesülnek a felismeréssel, hogy lesz egy pont, amin túl már nem látnak tovább, éppen ezért nem is tervezhetnek. Nem szerette ezt, ám nemigen tehetett ellene semmit.

– Na igen. – Sylvia halkabbra fogta a hangját, megérezve a levegőben vibráló feszültséget. – De ez most már percre pontos. Greenwichi idő szerint este fél tizenegy.

– Ja, azt én is olvastam – bólintott Petersen, a kevés férfi betegápoló egyike. – Most már csak a kérdés, pontosan hol landol?

– Landol? – visszhangozta egy vékony hang a sarokból, a kávégép mellől.

– Hát landol – bólogatott Petersen. – Vagy hogy mondják?

– Becsapódik – válaszolta nyersen Rebecca Hobbs, az osztály egyedüli fekete bőrű ápolónője. Néha úgy is emlegették, hogy az egyetlen fekete alkalmazott a kórházban, ami persze túlzás volt, és csak vicc, de az ápolónők közül valóban ő volt az egyetlen fekete. Néhány hónappal ezelőttig, amíg nem talált saját albérletet, közös lakáson osztozott Oliviával. – Nem landolni fog drágám – nyomta meg gúnyosan a szót -, hanem becsapódni. Ami nagyon nem mindegy. Fel fogja szakítani a földkérget.

– Akkor becsapódni – legyintett Petersen.

– A becsapódás pontos helyét is megjelölték. A legvalószínűbb helyszín Kanada északkeleti része – böngészte tovább a telefont Sylvia. – Az érintett terület Ontario, Québec és Újfundland államok. Még az is lehet, hogy egyenesen a Hudson-öbölbe zuhan. – felnézett, elsápadt. – a nagynéném Ontarióban él.

– Akkor a legjobb lesz, ha máris felhívod, hogy gyorsan pakoljon össze és húzzon el – javasolta Petersen.

– Szerinted ő nem olvas híreket, bunkó? – vágott vissza Sylvia a huszonéves fiatalok minden dühével. – Idős, nem hülye.

– Úgy gondolom, idejében megkezdik a kitelepítést – töprengett hangosan Rebecca. – Nagyon nagy terület, az igaz, de a dátumig van még hátra majdnem nyolc hónap.

– Kivéve, ha a jövő héten be nem jelentik, hogy most már az Atlanti-óceán közepén landol. Azaz becsapódik – javította ki magát Petersen. – Egy hónap múlva pedig Afrika lesz soron. Elég nagy a világ, és már eddig is millió variációt hallottam.

– Ez azért nem valószínű – ingatta a fejét Olivia. – Ahogy az az izé egyre közelebb ér, úgy lesznek egyre pontosabbak a becslések.

Izé. Egyszerűen csak így nevezte. Vagy egyszerűen csak az üstökös. Néhanapján szarnak is hívta, és nem ő volt az egyetlen. Sokan emlegették még így, hol dühös, hol reményvesztett, vagy látszólag közömbös hangsúllyal. Amennyire azonban vissza tudott emlékezni, ő még soha nem szólította a nevén, Nemezisnek. Még csak azt sem tudta, honnan jött ez a név? Egyszer csak így kezdték emlegetni mindenfelé.

De, amikor múlt év októberében felfedezték, még senki nem hívta így. Az üstökös neve nem volt egyéb egy hosszú számsornál, amit ráaggatnak minden újonnan felfedezett objektumra, afféle katalógusszámként. A bejelentésről szóló hír pedig gyakorlatilag elveszett a napi politika botrányai, a bűnügyi hírek, a küszöbön álló filmpremierek meg a bulvár legújabb, „kikivel kavar éppen” bejelentései között. Százból jó, ha tíz ember hallott róla egyáltalán, és azok közül is egy-kettő akadt, aki értette is, miről van szó?

Olivia Lloyd az előbbieik közé tartozott. Olvasott róla, de az alapvető információknál többet sosem konyított a csillagászathoz. Legalábbis eddig, mert utóbbi hónapokban a beszámolók hatására az ismeretei akarva-akaratlanul is egyre gyorsabb ütemben gyarapodtak. Azzal ugyan korábban is tisztában volt, minek a hatására változnak az évszakok, hogy a Föld a Naprendszer harmadik bolygója, hogy más planéták is rendelkeznek egy, vagy több holddal, esetleg gyűrűkkel, de ennyi. Gyorsan túllendült az üstökös bejelentéséről szóló híreken, és másnap már nem is emlékezett rá. Aztán eltelt legalább két hónap anélkül, hogy bárhol is szóba hozták volna ismét – vagy, ami elképzelhetőbb, hogy beszéltek róla csak ő nem találkozott vele -, és csak valamikor az év vége felé, karácsony környékén bukkantak fel újra az üstököst érintő beszámolók, de azok egyszerűen belevesztek az ünnepi mámorba.

Aztán ez év január közepe táján megszorodtak a bejelentések. A hír áttört egy bizonyos határt, és a napilapok sokadik oldalra sorolt cikkéből felkúszott a címlapokra. A híradóban már nem harminc perc elteltével beszéltek róla, hanem az előzetesben.

– Öt százalék annak a valószínűsége, hogy tízmillió kilométernél közelebbi távolságban halad majd el a Föld mellett – emlékezett vissza valamelyik esti műsorra, amiben egy fiatal csillagász nyilatkozott éppen. – A jelenlegi adatok alapján ezt a távolságot én úgy hét-kilenc millióra becsülném. Ez csillagászati mértékkel mérve persze még így is jelentős, a Hold távolságának közel kétszázötvenszerese. Ám ha figyelembe vesszük azt, hogy a Halley-üstökös ötvenöt millió kilométerre repült el a bolygónktól 1986-ban, akkor igen közelinek mondható. Ha a számítások helyesek, akkor körülbelül egy-másfél év múlva elképesztő látványban lesz részünk. Heteken keresztül gyönyörködhetünk majd az üstökös csóvájában, aminek látszólagos hossza annak közelsége miatt tízszer-tizenötször akkora lehet, mint a telihold.

– Hogyan lehetséges az, hogy eddig nem vették észre? – kérdezte tettetett érdeklődéssel a műsorvezető. Láthatóan nem konyított a témához, de le kellett vezényelnie a programot. – Hiszen az előbb említett Halley például hetvenhat évente visszatér.

– Számptalan olyan meteort és üstökösöt ismerünk, ami rendkívül elnyújtott pályán kering – kapta meg azonnal a választ. – Nem ritka a több száz, vagy több évezredes keringési idő sem. Ezért nem rendelkezünk róluk semmiféle írott feljegyzéssel. Megkerülik a Napot, aztán egy igen hosszú útra indulnak a Naprendszer külső vidékei felé. A C-365477-ről még kevés adatunk van, de a pályaadatok alapján úgy valószínűsítjük, hogy utoljára megközelítőleg nyolcezeröttszáz éve járt itt, azaz nagyjából a neolitikum, az újkőkor kezdetén. A kőkorszaki ember láthatta, sőt, valószínűleg látta is. De feljegyzés ebben a korban természetesen még nem született róla.

– A nyakamat rá, hogy el van túlozva az egész – mondta most Petersen. – Verik a habot, közben találgatnak, de nem tudnak mondani semmi konkrétumot. Sőt, azt is biztosra veszem, hogy van ebben egy jó adag pánikkeltés, mint a terrorizmusban, meg a világjárványokban. A kormányok nagyon jók ebben.

– Nekem azért eléggé komoly dolognak tűnik – ellenkezett Olivia.

– Annak tűnik, persze – legyintett a férfi türelmetlenül. – Jön az az izé, és még az is lehet, hogy tényleg becsapódik. Először húsz százalék volt rá az esély, aztán már a duplája. Most éppen hatvanötről beszélnek, igaz? Oké, maradjunk akkor a hatvanötnél. Ez azt jelenti, hogy van rá harmincöt százalék esély, hogy elkerül minket. De nem ezzel foglalkoznak, nem azt mondják, hogy akár meg is úszhatjuk, hanem a becsapódással. Különben is, mekkora ez a szikla? – egészen belelendült a mondandójába. – Egy kilométer átmérőjű? Ötöd akkora, mint Edinburgh. Nekem ne mondja senki, hogy

globális katasztrófát fog okozni. Ez egyszerű pánikkeltés – mondta felemelt mutatóujjal. – Nem ez lenne az első ilyen eset.

– A sebesség a lényeg – szólt közbe megint Rebecca. – Óránként megközelítőleg negyvenhatezer kilométert tesz meg. Ez teszi olyan veszélyessé. Az arizonai meteorkráter ezerkétszáz méter széles, és olyan mély, hogy beleférne egy harminc emeletes toronyház. Pedig azt egy családi ház méretű szikla ütötte.

– Igen, ezt az összehasonlítást már én is hallottam. Hát akkor ne felejtjük el azt sem, hogy az a lyuk, ahogy mondják, megvan vagy ötvenezer éves. Senki nem volt ott, hogy megmérje, mekkora volt a becsapódó kődarab.

Olivia, aki az elmúlt hetekben jócskán beleásta magát a témába, válaszolni szeretett volna. Csak annyit, hogy az egy kilométeres üstökös még valóban nem a bolygópusztító kategória, de azért elég nagy ahhoz, hogy a kétszáznyolcvanmillió tonnásra becsült tömegével és a becsapódás erejével több száz kilométeres körzetben pusztítson el mindent és mindenkit. Hogy a több tízezer megatonnányi becsapódás ereje annyi porfelhőt terít majd szét a bolygó légkörében, ami hónapokra eltakarja a napot, jelentős lehűlést okozva ezzel világszerte. Évekig tart majd, amíg helyreáll az időjárás, a természetben és a mezőgazdaságban emiatt keletkező károkat pedig legalább egy emberöltőnyi idő lesz kiheverni. Ezek az események garantáltan elvezetnek majd oda, amiktől titkon mindenki retteg; káosz, éhínség, háborúk. Elege volt a témából, mégis szeretne volna mindezt elmondani, de belépett a szobába az osztályos főnövér, így a beszélgetés félbeszakadt.

*

Másnap péntek volt, és mivel nem voltak beosztva a hétvégére, Olivia és Rebecca este fél nyolc körül beültek egy bárba a Corstorphine Roadon, közel a városi futballstadionhoz. A hely tömve volt emberekkel. A legtöbben még próbáltak úgy élni, mintha a közelgő katasztrófa csak egy bulvárhír lenne, semmi több, de a legtöbb változás már észrevehetően belemarkolt a mindennapokba. Az üzemanyag korlátozása csak egy volt ezek közül. A boltokban drágábbak lettek a tartós élelmiszerek, néhány termék pedig egyszerűen eltűnt a polcokról és így a vendéglátóhelyek kínálatából is.

Olivia rendelt két pohár sört és kért mellé egy tál burgonyachipset. A gyerekképzű csapos rámosolygott, ő pedig vissza. A ritkán előforduló dolgok varázslata, gondolta a lány.

– Nem volt sós mogyorójuk – mondta, amikor leült az asztalhoz. Közvetlenül az ablak mellett foglaltak helyet, kissé távolabb a tömegtől.

– Se baj – vont vállat Rebecca. – Ez is jó. Megengedhetem magamnak, hogy kicsit kigömbölyödjek. Most már úgyis mindegy.

– Igen, nagy a baj, de nem akkora, hogy minden mindegy lenne. – Olivia száján majdnem kicsúszott a szófordulat, hogy „ez nem még nem a világvége” de gyorsan visszanyelte. Dehogynem. Sokan így élik meg, és sokaknak az is lesz. A napokban olvasta a hírek között, hogy Olaszországban csoportos öngyilkosságot követtek el. Egy templom pincéjében negyvenöt ember vett be valamilyen, közelebbről még meg nem határozott mérget. Mire a pap és a templom látogatói felfedezték, mi történt, a kiérkező mentők már csak tíz embert tudtak megmenteni közülük. Olivia pedig nem volt benne biztos, azok ott a pincében egyáltalán akarták-e, hogy megmentésük őket?

– Jó, akkor vegyük úgy, hogy most kicsit elengedem magam, mert éppen a mindenre magasról tevős korszakomban vagyok. Állítólag a fekete csajok, mint amilyen én is vagyok, jó nagy seggel jönnek be a pasiknak. Mondhatnám, hogy felháborító, meg szexista, de az az igazság, hogy fütyülök rá. Így majd jobban buknak rám. Ami azt illeti, neked se ártana, ha végre kezelésbe venne valaki. Főleg most. Mi van Louissal? Beszélte már veled?

– Nem. Elnyelte a föld. És nemigen túlzok, ha azt mondom, szó szerint.
– Olivia ivott egy korty sört, aztán a chipsért nyúlt. Az emlékei között most még élesen villantak fel a férfi arcvonásai. Túl kevés idő telt el ahhoz, hogy fakulni kezdjen. – Először azt hittem, bajba került. Mi mást gondolhattam volna? Három napig alig aludtam, hívogattam, de az mindig hangpostára ment. Elküldtem nem is tudom, hány üzenetet? Már a rendőrséghez akartam fordulni. Aztán egyszer, hajnali négykor írt nekem a Facebookon. A kibaszott Facebookon! – úgy ingatta a fejét, mint aki még most sem hiszi el a dolgot. – Még csak arra sem vette a fáradságot, hogy felhívjon, mindössze küldött két sornyi üzenetet, mintha valamelyik haverja lennék. Annyit, hogy jól van, reméli én is, és vigyázzak magamra.

– Ennyi?

– Igen, ennyi.

– Sajnálom, tényleg. Nem erőltette meg magát.

– Válaszoltam neki, persze jó hosszan, mindent, ami eszembe jutott. Ha adok magamnak időt lehiggadni, valószínűleg a felét sem írom le, de nagyon mérges voltam. Látta is az üzenetet, de arra már nem reagált. Szó nélkül lelépett – kesergett tovább Olivia. – Azt sem tudom, hol van? Az is lehet, hogy Jamaicán épít bunkert, vagy már felköltözött a Himalájára, mit tudom én? – elfojtott harag vibrált a hangjában. – Két és fél év után ennyit bírt megtenni, hogy megkért, vigyázzak magamra. – jól meghúzta a sörös poharat.

– Ennek pontosan mennyi ideje már?

– Két hete.

– Nézd, nem fogok nagy megfejtéseket mondani, sosem voltam jó benne, de ha ő tesz a fejedre, te is tedd ugyanezt.

– Igazad van, tényleg nem nagy megfejtés.

– Kezdj el randizni – javasolta Rebecca. – Kell ennél jobb alkalom?

– Szerintem a jelenleginél csak jobb alkalmak léteznek. Az emberek kezdenek meghülyülni. Elveszi az eszüket ez az egész helyzet.

– Éppen azért – bólogatott hevesen Rebecca. – Senki nem akar ölbe tett kézzel ücsörögni és várni az Armageddont. Mióta hatvanöt százalékos becsapódási valószínűségről beszélnek, sőt, vannak szakértők, akik már a hetvenötöt sem tartják kizártnak, majdnem a kétszeresére nőtt a házasságok száma. Mindenfelé. A randioldalak pörögnek. A szomszédomban lakik egy hetvenéves, özvegy fickó. Elvette a vele egyidős szomszédasszonyát, pedig korábban alig ismerték egymást. Most meg összemeglegedtek. Ez aranyos, nem? – megvárta Olivia egyetértő biccentését. – Tényleg, te ismered Kelly Winterst?

– A művésztag-specialistát? – felderengett neki egy teltkarcsú, megkapóan szép, már-már angyalarcú nő képe, aki munka közben állandóan fülhallgatóval mászkált. – Futólag.

– Igen, ő az. A múlt héten ment férjhez. Vagy megnősült. Ahogy tetszik.

– Ezt nem értem.

– Lesbikus. Nem tudtad? Na nem mintha számítana. – Rebecca chipset tömött a szájába. – A lényeg, hogy megházasodott. A jövő héten pedig nászútra megy Indiába. Kelly, ahogy hallottam, nagy rajongója az ottani kultúrának, viszont még sosem járt ott. Hát most elérkezett az ideje. Szóval én azt mondom, te se sokat ülj a fenekeden, és főleg ne vágj ilyen fancsali képet! – átnyúlt az asztal felett, majd bátorítóan megszorította Olivia kézfejét.

– Hátha találok egy unatkozó milliomost, aki éppen velem képzelem el az utolsó heteit valahol a trópusokon?

– Miért ne? Ugyanannyi esélyed van rá, mint nekem.

– Vagy egy unatkozó sültbolondot, aki eddig nem merte meglépni, amit egész életében forgatott az agyában – szötte tovább Olivia a gondolatmenetét –, de most végre talál valakit a személyemben, akit bezárhat a pincébe amolyan szexrabszolgának. Vagy mondjuk egy kutyaketrecbe. Az sem rossz.

Idegesen összenevettek. Egymásban ugyanúgy érezték az események miatti állandó feszültséget, mint saját magukban. De azért az ideges nevetés is nevetés, mondta magának Olivia. Talán még nincs veszve minden. Ha a bajban is tudsz nevetni, az már fél siker, hogy kilábalj belőle, mondta párszor

az apja. Olivia ugyan nem tudta, hogy az öreg ezt magától találta-e ki, vagy csak hallotta valahol? Mindenesetre tetszett neki a gondolat.

– Még egyet? – kérdezte Rebecca, amikor a poharak kiürültek. – Ez most az én köröm.

– Miért ne? – intett Olivia. Szar ez az este, hát egye meg a kutya, jutott eszébe az apja egy másik bölcsessége. Ezt rendszerint akkor hallotta tőle, ha már bedobott egy-két snapszot. És ez jobban is illett hozzá, mint az előző bölcselkedés, ismerte el magában.

Amikor Rebecca néhány perc múlva visszajött a bárpultról, átverekedve magát a zajos tömegben, nem csak sör volt nála, de két kis pohár vodka is.

– Nincs whisky – mondta, miközben letette az asztalra a poharakat. – Azt mondják, napok óta nem jött. Sztrájkolnak a beszállítók, vagy mi.

– Nem baj, ez is megteszi.

– Annál is inkább, mivel nem én fizettem, hanem az a szépség ott – mosolygott, miközben a fejével a bárpult irányába intett. Olivia a folyamatosan ide-oda mozgó emberek során át egy magas, farmerdzsekis, fekete fiút látott, aki őket nézte és köszöntésre emelte a poharát. Kidolgozott izmai még a kabát alatt is jól látszottak. Fiatalabb volt náluk, valószínűleg egyetemista, de Rebeccát ez láthatóan nem zavarta.

– Látom, te nem fecsérled az időt.

– Mindjárt visszamegyek és megzabálom – vihogta amaz, miközben leült. – Azt azért nem bántam volna, ha... – Rebecca nem fejezte be a mondatot, mert valami elvonta a figyelmét. Az ablak felé fordult.

Odakint az utcán a buszok és a kocsik – utóbbiakból az a néhány, ami még közlekedhetett - vad dudálásba kezdtek. Az okát az a népes csoport szolgáltatta, akik a négysávos út nagy részét elfoglalva vonultak, nem törődve azzal, hogy a széles betonszalag nem nekik volt fenntartva. Olivia is kinézett, de először nem értette, mi olyan furcsa bennük? Beletelt néhány másodpercbe, amíg rájött, hogy a felvonuló emberek egytől egyig jelmezbe öltöztek. Halloweeni forgatagnak vélhette volna a dolgot bárki, ha nem augusztus közepét mutatták volna a naptárak.

Előbb csak néhány kíváncsi ivóvendég szálingózott ki a kocsmából, majd egyre többen követték őket. A környező házak ablakaiban is megjelentek a nézelődők. Páran máris elővették a telefonjaikat, hogy felvételeket készítsenek.

– Gyere, nézzük meg, mi ez az izé! – intett Rebecca Olivíának, és a pohár sörrel a kezében már fel is állt, hogy az ajtó felé induljon.

Megálltak a kocsmá terasza előtt, majd a bámészkodók sokaságával együtt nézték ők is a felvonulókat, akik legalább kétszázan lehettek, és a

legkülönbözőbb maskarákat öltötték magukra. Egyesek csontváznak öltöztek, mások zombinak sminkelték magukat, és akadtak páran, akik személyesen a Kaszást testesítették meg. Volt, aki valóban afféle halloweeni mulatságnak élte meg a dolgot, és töklámpást vitt a feje fölé tartva, és akadt legalább egy férfi, aki Edmond Halley, a Halley-üstökös felfedezőjének képében tetszelgett. Rizsporos parókat és hamisítatlan, tizennyolcadik századbeli öltözéket viselt, a kezében pedig egy hosszú réztávcsövet cipelt, bár az archaikus képet kissé rontotta a jól látható karórája.

– A vég, igen, a vég! – bíborvörös talárt viselő, őszes hajú asszony haladt a menet elején, ő kiáltott fel időnként. – A Nemezis. Amikor minden véget ér, és minden újra kezdődik.

– Ezek hülyék – ingatta a fejét Olivia. Rebecca viszont semmit nem szólt, csak állt, teljesen megbabonázta a látvány.

– A vég, igen, a vég! – ismételte az asszony. – Most már ti is láthatjátok. Mind láthatjátok. – Felemelte a bal kezét és kinyújtott mutatóujját az északnyugati égboltra szegezve, egyenesen a házak fölé.

Olivia a jelzett irányba nézett. A nap már lement, majdnem teljesen besötétedett, csupán az égbolt alján elterülő vörös csík jelezte a lassan múló alkonyatot. Edinburgh éjszakai fényei nem engedtek sokat látni a csillagokból - kivéve a legfényesebbeket –, most azonban volt ott valami a kora esti égbolt bársonyára terítve, ami eddig még soha.

Egy bolyhos csillag, ami halvány fényudvart növesztett maga körül, ez az udvar pedig az egyik irányba alig észrevehetően megnyúlt, akár az elkenődött festékfolt. A csóva volt az. A fénye egyszer kékesfehérnek, máskor inkább sárgának tűnt, időnként finom vibrálások futottak keresztül rajta. Úgy tűndökölt ott, mint amit odaszögeztek az égboltra, mintha nem is tartott volna a Föld felé óránként huszonhatezer kilométeres sebességgel, azaz minden egyes másodpercben hét és egynegyed kilométert tudva maga mögött.

Oliviának eszébe jutott az, amit néhány hete olvasott az interneten. Már el is felejtette, de a látvány újra előcsalogatta az elméje mélyéről a szavakat, és megint úgy látta azokat maga előtt, mint amikor a telefonját böngészte. „Számítások szerint a becsapódás előtt nyolc, de elképzelhető, hogy már hét hónappal, a Nemezis esténként szabad szemmel is kivehető lesz az északnyugati égbolton.”

*

Amikor január utolsó hétvégén, mintegy két és fél hónappal a zéró dátum előtt (akkor már így hivatkoztak a becsapódásra) Olivia meglátogatta

az apját, teljes volt a fejetlenség. Annak az esélye, hogy a Nemezis telibe találja a bolygót, kilencven százalékra nőtt, azaz tulajdonképpen biztosnak látszott.

A saját kocsija szervizben volt, ezért úgy tervezte, vonattal megy Ardgayig, ott pedig kocsit bérel. Meg is váltotta a jegyét, aztán egy pénteki napon, hajnali öt órakor beszállt az első osztályú vonat fülkéjébe, de négy és fél órával és majdnem négyszáz kilométerrel később a vonat megállt Dingwallnál, ahonnan nem ment tovább. Nem értette a dolgot. A vonatkísérő jegyvizsgáló sem tudott mondani semmit. A vonatot nem engedik tovább, magyarázta. Műszaki okokra hivatkoztak.

Dingwall nem számított nagyvárosnak, mindössze két autókölcsönzője volt, és abból az egyik, ami a belvárosban állt, már nem is üzemelt. Olivia csupán az üres, szemetes telket találta, amikor elment oda. A tulajdonos eladott mindent, amit csak tudott, magyarázta neki egy kutyasétáltató férfi, aztán a pénzből lelépett valahová, állítólag Dél-Afrikába. Naná, minél messzebb a bajtól, gondolta Olivia.

A másik a városon kívül helyezkedett el, egy kilométerre északra az A862-es út mentén. Gyalog ment el odáig a szemerkélő esőben, bokacsizmában taposva az útpadka sarát.

Az autóválaszték szegényesnek bizonyult, de Olivia tudta, hogy nem válogathat, mert könnyen lehet, hogy már nincs is több kölcsönző nyitva a környéken. Kifizette a három napos bérleti díjat egy tűzpiros Ford Focusért (felháborítóan magasnak találta az elkért összeget), aláírta a bérleti szerződést, aztán beült és sietősen észak felé vette az irányt.

A Loch Hempriggs tó környékén, aminek a partján még mindig fellelhetőek voltak a hatodik század környékén épült kőházak és egy kolostor maradványai, megállt egy benzinkútnál. Előrelátón hozott magával üzemanyagjegyet (bár minden nap számított rá, az ápolónőktől még mindig nem vonták vissza ezt a kedvezményt), de a nyakigláb benzinkutas nem fogadta el.

– Sajnálom hölgyem – mondta –, de hétfő óta kizárólag készpénzzel lehet nálam fizetni. Túl sok a visszaélés a jegyekkel.

– De ezek teljesen valódiak – bizonygatta Olivia.

– Nem kétlem. De akkor sem fizethet vele, sajnálom. Lehet, hogy beváltani sem tudnám őket. Egyre több bank mondja be az unalmast. Nem vállalhatom a kockázatot, ezt ugye megérti?

Olivia megértette, így hát készpénzzel fizetett. Vásárolt még egy doboz kólát és egy újságot. A telefonjának hálózati kapcsolata már az Edinburghból való elindulás óta megbízhatatlanul működött, nem sokkal később pedig végképp bement az unalmast. Hiába próbálta, nem talált térerőt, és

internet kapcsolat sem volt. Ez egyre gyakrabban előfordult, és nem csak az ilyen isten háta mögötti helyeken, mint ez.

Az újság fejléce az előző napi dátumot, január huszonnyolcadikát mutatta, de ez is megfelelt neki. Tankolás után még használta a mosdót, aztán csak ült egy kicsit a parkoló autóban, erőt gyűjtött az út további részére. Iszogatta az üdítőt és átlapozta a híreket. A lap szerint a napokban több amerikai városban is fosztogatási hullám söpört végig, amik mostanra száznál is több halálos áldozatot követeltek. Egyes európai országokban korlátozták a vízfogyasztást – főleg az éjszakai órákban nem működtek a csapok - hogy elegendő készlet álljon a rendelkezésre, ha a légkörbe kerülő por és hamu miatt a felszíni tározókat savas eső szennyezné be.

Lapozott. Egy ausztrál fickó bemutatta az újságíróknak a privát bunkerét, amiben számításai szerint egy teljes évet is képes lesz eltölteni a becsapódás után, és a saját készletei mellett nem feledkezett meg az imádott macskáinak szánt tartalékokról sem. Egy fiatal hollywoodi színésznő, akit Olivia sosem kedvelt igazán, világvége-partit tartott, ahová meghívta háromszáz rajongóját is; a vendégeket az Instagrammról válogatta össze. Az est fénypontja volt, amikor a színésznő kisorsolta annak a szerencsésnek a nevét, aki vele együtt költözhetett le a privát óvóhelyére április első napjaiban.

– Idióta – zúgolódott csendben. Dühítette, hogy a nő cirkuszi műsort csinál ebből a szarból, amikor milliók élnek világszerte, akiknek maguknak kell majd a túlélésről gondoskodniuk.

Tovább olvasott. Kolumbiában megöltek egy drogkereskedőt és egy papot (aki lehet, hogy csupán álpap volt, hamis teológusi oklevéllel, jegyezte meg a cikkíró). A két férfi a minőségi por mellé biztos megváltást is árult a menyországba, de a riválisuk magának akarta ezt a bizonyára remek bevétellel kecsegtető üzletet.

– Egy újabb nap a paradicsomban – sóhajtotta, aztán ledobta az újságot az anyósülésre. Indított, kikanyarodott az útra és tovább hajtott a megállás nélkül szemerkélő esőben.

Délután ötkor érkezett meg East Meybe. Addigra már majdnem besötétedett.

*

Szombat reggel nyolckor kávéét készített magának a konyhában. Azt a melegítőt viselte, amit a régi szobájának molyirtó szagú szekrényében talált. Az apja éppen akkor lépett be a verandáról, amikor a szájához emelte a

csészét. Egy néma kézmozdulattal intett az öregnek a kávéfőző felé, de az, mintha csak Olivia tükörképe lenne, ugyanígy tett.

– Reggel már ittam egyet – mondta. Számára a reggel jóval korábban kezdődött, még a hajnali sötétségben. – A következő, ami lecsúszik, az már egy sör lesz, de ahhoz talán még korán van kicsit.

Derek Lloyd múlt év decemberében töltötte be az ötvennégyet, de idősebbnek látszott a valós koránál. Alacsony, mokány emberke volt, mindössze százhatvanhárom centi; a lánya így jó fél fejjel magasodott fölé. Amennyire Olivia vissza tudott emlékezni, mindig szakállat viselt. Vastag, kockás ingében és fekete baret sapkájában leginkább egy vén tengeri medvére emlékeztetett, pedig nagyon is szárazföldi munkát végzett. Bárányokat tenyésztett, amik most is ott bégettek a ház mögötti, nagy ól körül és legelték a csenevész, téli füvet.

– Hogy bírod? – kérdezte Olivia. Tegnap este óta táncolt a nyelve hegyén a kérdés, de vacsora közben nem bírta kibökní. Túl sok minden rejtőzött mögötte. Most viszont meglepően könnyedén csúszott ki. A pihentető éjszakai alvás csökkentette a feszültségét és szinte megolajozta a szavakat.

– Bírom – vont vállat Derek. – Muszáj. Az élet nem fog megállni. Persze más lesz, mint eddig volt, de azért csak folytatódik valahogyan.

– Igen – zárta le Olivia a kérdést.

– Anyádról mi hír?

Milyen furcsa, hogy nem a keresztnévén említi, gondolta a lány. Pedig tizenhét évnyi házasság nem röppen el csak úgy, a semmibe. Vagy mégis?

– Karácsony előtt kaptam tőle egy képeslapot. Gibraltárból. Most éppen ott él azzal a Hank nevű férfival. Azt hiszem azért üzent így, mert egyre rosszabb a távközlés.

– Vagy mert ő mindig ragaszkodott a régi, jól bevált dolgokhoz. A házasság intézményét kivéve. – Derek benyúlt a nadrágja farzsebébe és előhúzott onnét egy vastag borítékot. Letette a konyhaasztalra. A boríték száját nem ragasztották le, és Olivia azonnal látta, hogy vastag köteg pénz van benne.

– A szomszédom, McAdams hozta úgy fél órája. A múlt héten leadott bárányok után – magyarázta az apja. – Mostanában már nem utalja át, inkább autózik vele négy kilométert. Jobb is így. Legalább nekem nem kell elautóznom a legközelebbi automatáig, hogy felvegyem. Bár lehet, hogy egy nap majd ugathatok a pénzem után. Az öreg előbb-utóbb felcsavarodik a kocsijával valamelyik villanypóznára. Sokat iszik, és manapság már arra se figyel, hogy legalább a volán mögé józanul üljön be. – megrázta a fejét. –

Teljesen kikészíti a jelenlegi helyzet. Mindegy, ez van. Készpénzben fizet. A bankok amúgy sem túl megbízhatóak mostanában.

– Ahogy a cégek sem.

– Erről jut eszembe, kapsz még rendesen fizetést?

– Még igen.

– És szerinted meddig marad ez így?

– Nem tudom, apa. Nem is találgatok. Egyik dolog éppen olyan megbízhatatlan manapság, mint a másik.

Ebéd előtt felsétáltak északra, a tengerhez, ami a farmháztól pár száz méterre, közvetlenül a birtok mögött terült el. A habkoronás, zöld hullámok tizenkét méterrel alattuk ostromolták a homokos, sziklás fövenyt. A párás látóhatáron halványan rajzolódott ki a távoli Hoy sziget sápadt körvonala, a közelben pedig ott magasodtak a kis Swonna-sziget – alig zsebkendőnyi földterület - bazaltkövei. Megálltak az Ördög-szikla mellett, ahonnan Olivia gyerekként annyira imádta nézni a tengert. Legalábbis a tóparti strandon történt dolgokig. Utána már félelemmel vegyes tisztelettel nézett rá, mint valami veszélyes, ősi bálványra, amit kizárólag messziről ajánlatos csodálni. Most is ott érezte a gyomrában az enyhe nyomást, de mert két lábbal, biztosan állt a szilárd parton, a rossz érzés elviselhetővé szelídült.

A teherautónyi méretű sziklának valószínűleg nem Ördög-szikla volt a valódi neve – ha volt neki egyáltalán –, de Olivia gyerekkora így nevezte magában, mert a keleti oldalán az eső és a szél kitartó munkája révén olyasféle mintázat volt látható, mint egy szarvakkal ékesített emberfej. Kényelmesen nekidőlt hát, miközben Sprinter, a skótjuhász kutya érdeklődve szaglászta a felázott földet. Neki ez valóságos illatparadicsom volt. Amikor Olivia utoljára látta, még múlt év tavaszán, csupán kis szörgombóc volt, de mostanra igazi felnőtt hölgyé cseperedett. Tulajdonképpen a bárányokat kellett volna terelgetnie, hogy azok ne tévedjenek át a szomszédos földekre, de mert Derek nem zavarta vissza, egészen idáig kísérte őket, és boldogan fogadott minden fülvakarást.

– Most enyhe a tél – beszélt közben az apja. – Újévkor volt egy kiadós hóvihar, és három napig úgy csúszott minden, mintha olajjal kenték volna be a talajt. De a hó mostanra elolvadt, pedig még csak a február jön. Persze nem kizárt, hogy északról még kapunk havat a következő néhány hétben.

A vékony felhők, amik mögött a nap óriásira puffadt aranypénzként világított, olyan alacsonyan sodródtak, hogy Olivianak az volt az érzése, akár meg is érinthetné őket. Az előző napi esőtől felázott, puha talajba belemélyedtek a vastag talpú csizmáik. Derek egy Winchester puskát vitt a vállán.

– Farkasok? – kérdezte a lány.

– Hetek óta nem látok egyet sem. Mintha megérezték volna, hogy baj közelít, és mind elbújtak. Nem, én a fosztogatóktól jobban tartok. Raymond McGillish házát kirámolták a múlt héten. Fényes nappal, amíg a városban volt. – a város alatt a környék lakói rendszerint a huszonöt kilométerre fekvő Thursot értették. – Emberemlékezet óta nem történt errefelé ilyen. Pár napja, sötétedés után pedig megállt egy platós kisteherautó a házam előtt. Le voltak kapcsolva a fényszórói. Először azt hittem, eltévedt. Vártam, hogy valaki kiszálljon belőle, de a sofőr nem mozdult. Szerintem figyelt. Amikor aztán kiálltam az ajtóba, ezzel a kezemben – paskolta meg a fegyvert –, akkor megfordult és elhajtott.

– Tudsz vigyázni magadra, ugye?

– Miattam ne aggódj! Magad miatt annál inkább. – Derek cigarettát kotort elő a vízhatlan kabátja belső zsebéből és rágyújtott. Ezt a rossz szokását úgy negyven éve gyakorolta. – Muszáj visszamenned?

– Ez a kötelességem apa. Arra esküdtem fel, hogy segítek másokon. Ezt nem lehet csak úgy eldobni, te is jól tudod.

– És azok az emberek aztán segítenek rajtad? – fújta ki a füstöt.

– Ez nem erről szól. – még hozzátehetette volna, hogy azért nem mindenki gondolja így, de minden bizonnyal azt érte volna el vele, hogy az apja tovább győzködi. Mert jó néhány kollégája felvette már a nyúlcipőt. A szkeptikus Petersen három hete elutazott Londonba a rokonaihoz, aztán egyszerűen felszívódott. Állítólag Görögországba ment. Rebecca Hobbs pedig beadta a felmondását – bár jóval magasabb bérrel igyekeztek visszatartani a kínzó létszámhiány miatt -, és elment azzal a bárból megismert fiúval le délre, Salisbury mellé. Oliviat is hívta.

– Amikor hullámok jönnek majd az óceánon át – magyarázta – azok északnyugati irányból jönnek. Délen a legbiztonságosabb.

Az apja egyenesen a szemébe nézett.

– Hát kisasszony, te sosem tudtál megülni a fenekeden. – talán tizenöt éves kora óta nem szólította így. – Ebben anyádra ütöttél, semmi kétség. Ha belegondolok, nem is tudom, hogy bírta ki itt annyi évig?

– Itt születtetek.

– Ahogy te is. Mégis, sok fiatal itt marad, és folytatja a szülei munkáját.

– Igen. De én mást akartam.

Olivia mindig is orvos akart lenni. Ez volt az álma, viszont az egyetem nehezebben ment, mint ahogy számított rá. Ápolónő lett hát, de a terveit még nem adta fel. Tovább akart tanulni. Ezért is vállalta el a felkínált munkát Edinburghban. Szerette a helyet, ahol felnőtt, de mégis jólesett a lelkének a

változatosság, hogy kicsit kiszakadhatott a vidéki élet mókuskerekéből, elveszhetett a nagyvárosi forgatagban. Talán, ha a dolgok egy nap visszatérnek a régi kerékvágásba, még lesz rá lehetősége, hogy orvos legyen. Ebben reménykedett.

– Anyádra ütöttél, semmi kétség. Néha már komolyan elgondolkodom, nem vagytok-e véletlenül rokonok?

Ezt hallva Olivia felkuncogott.

– Hát, ha a természetemet nem is, de ezt itt mindenképp tőled örököltem – mondta és beletúrt szálfegyenes hajába. Ugyanolyan vörös szőke árnyalatú haja volt, mint az apjának, de még az öregé már erősen ritkult, az övé sűrű volt, és félarasznyival a válla alá ért. Az arcát – másik apai örökség – néhány apró, alig feltűnő szeplő díszítette.

– Szóval visszamégy. – nem kérdés volt, hanem kijelentés.

– Igen. És te miért maradsz itt, apa? Nem biztonságos.

– Dehogynem. Különb is, itt van mindenem. És hát Kanada, ahol az izé földet ér majd, nagyon messze van. Itt megúszhatjuk a lekvár nagy részét.

Kanada nagyon messze van, ismételte el magában Olivia. De vajon elég messze? A korábbi hónapok becsléseiből mostanra világos tények váltak. A Nemezis célpontja egyértelműen Új Fundland és Labrador állam északi csücske lett, közel a tengerhez.

– És ha jön a víz?

– A part errefelé elég magas – vont vállat az öreg, de a hangjából azért kicsengett némi bizonytalanság.

A pár nappal korábban közzétett prognózis már egyértelmű adatokra támaszkodott, nem csupán feltevésekre. Amikor az üstökös becsapódik, mondták a szakértők, jó négyszáz kilométer átmérőjű körben mindent letarol a kétezer-ötszáz Celsius fokosra becsült hőrobbanás, aminek az ereje minimum háromszor lesz nagyobb, mint a legerősebb hurrikánokban mért szélsébség. Az ilyesmi leginkább az atombomba rombolásához hasonlítható. A lökéshullám többször is megkerüli a bolygót, de az ereje minden fordulónál egyre kisebb lesz. Az első nagyjából három és fél órával a becsapódás után éri el a Brit-szigeteket, itt már „csak” orkán erejű szeleket okozva. Erős földrengéshullámok is létrejönnek majd, ezek nagyjából ezeröttszáz kilométeres körben pusztítanak a becsapódási kráter körül.

A víz okozza a további problémát, magyarázták. A földrengéshullámok megmozdítják az Atlanti-óceán víztükrét, valahogy úgy, mint amikor valaki egy vízzel teli tálba rüg. Ennek a hullámnak a jó része elmossa majd Grönlandot, és az óceánon át megindul Európa és Afrika felé. Útközben ennek

is gyengül az ereje, de még így is valószínű, hogy a magassága valahol tizenöt és harminc méter között lesz, amikor eléri a két kontinens határát. Az alacsonyabb part menti vidékeken több millió négyzetkilométert fog elárasztani, és csak órák, egyes helyeken napok múlva vonul vissza az áradat.

Bár a kitelepítések és az óvóhelyek létrehozása mindenfelé gőzerővel zajlott, világos volt, hogy sem az idő, sem a technikai apparátus nem elég arra, hogy mindenkin segíthessenek. Sokan maguk voltak kénytelenek boldogulni. Az optimista becslések negyven és nyolcvanmillió közötti halottról beszéltek, akik a becsapódás első tizenkét órájában vesznek oda. A kevésbé optimisták viszont ennek a duplájáról.

– Túl későn vettük észre – magyarázta a már korábban megszólaltatott fiatal csillagász az egyik esti tévéműsorban, mintha szégyenkeznie kellene emiatt, holott a Naprendszerben ebben a pillanatban is felfedezésre váró égitestek tucatja keringett. – Mindössze tizenhét és fél hónappal a becsapódás előtt. Ahhoz, hogy mindenre alaposan felkészüljünk, a veszteségeket pedig a lehető legminimálisabbra csökkentsük, ennek minimum a duplájára lett volna szükség. De az univerzum másképpen határozott.

A becsapódás közvetlen következményei csak az elsődleges hatások, mondta aztán. Az azt követő hetekben meteorzápor hull majd alá a Föld minden pontján. Nem lesznek nagyok – kosárlabda, esetleg személyautó méretűek – de halálosan veszélyesek. Ezek abból a törmelékből származnak majd, amiket a robbanás ereje fellök egyenesen a termoszférába, száz kilométer magasra. Aztán egy hónappal a becsapódás után a több százmillió tonnányi felkavart por és hamu teljesen beburkolja a bolygót, és úgy fél éven át nem, vagy csak igen halványan lehet látni a napot. Emiatt az átlaghőmérséklet drasztikusan lecsökken, és a körülmények leginkább a nukleáris télhez lesznek hasonlatosak. Az élővilág katasztrofális veszteségeket szenved el. A hideg, az aszály és az éhínség, valamint az ezek miatt kirobbanó háborúk újabb tízmilliókkal végeznek a következő években.

Olivia a gerincét csiklandozó borzongással hallgatta az információkat. Az énje egy része irtózott az újabb és újabb hírek meghallgatásától, de bizonyos időközönként mégis rávette magát, hogy nyomon kövesse azokat. Mint amikor valaki túlságosan is obszcén dolgokkal szembesült, de irtózat ide vagy oda, nem tudta elszakítani róla a figyelmét.

A becsapódás rombolása, majd az azt követő hónapok és évek utóhatásai összesen akár nyolcszázmillió ember életét is követelhetik; csak hogy a bolygón nyolcmilliárdan élnek. Ezért az esély arra, hogy valaki áldozatul esik a katasztrófának, tíz százalék volt; hogy életben marad, az viszont kilencven. Kivétel nélkül mindenki abban reménykedett hát –